

Nový Jeruzalém č. 12/2015

Zpravodaj pro 192. prosebnou mariánskou pouť,
která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v **Olešnici – v pondělí 14. prosince 2015 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Bystrém.

V pátek 13. listopadu přijelo a přišlo na pouť NJ do Bystrého čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 350 poutníků. Svátost smíření udělovalo 5 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o **vzrůst víry v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Mgr. Jana Linharta na pouti NJ v Bystrém:

Nevím, jak vy, ale pro mne je památka **sv. Anežky České vždy spojená s událostmi roku 1989**, s ženou, která se dokázala jako dcera krále zřící moci a stát se chudou řeholnicí. **Žena pokorná, ale rozhodná a pevná.** Založila františkánský klášter a snad jako jediná žena na světě založila mužský řád - Křížovníků s červenou hvězdou. Je **současnici sv. Kláry**, vstupuje do žebavého řádu, kdy to ještě po církevní stránce není žádné terno. Např. sv. Tomáše Akvinského, když chtěl vstoupit k dominikánům, vlastní rodina uvěznila a on musel utéct a to hodně daleko, z jižní Itálie do Francie, aby tam mohl vstoupit do žebavého řádu dominikánů, který v tomto smyslu byl velmi podobný tomu františkánskému. A přece **královská dcera se stává řeholnicí** právě v tomto společenství. A tím vydala svědectví o křesťanské svobodě a životě podle evangelia. Snad i proto je pro nás dnes symbolem **šance života ve svobodě**...Mám rád báseň Jana Zahradníčka, který v básni Rouška Veroničina mluví o Anežce takto: **"Pověz nám sama -- o tom podivuhodném podzim -- kdy brokáť královský -- s pláštěm helmelinovým te tiše snášel s tebe -- a ty jsi stanula -- v hábitu hnědém -- mezi Františkem a Klárou..."** Proč je Anežka spojená s rokem 89 jistě víte, jak se při jejím svatořečení začala doslova naplňovat stará prorocství, že s tím bude souviset osvobození naší země a můžu říct, že pro mě to bylo nádherné prožití z toho zlého snu totality, kdy jsem se mohl nadechnout **vzduchu svobody**. Před tím to bylo naprosté sci-fi říkat, dělat svobodně, co opravdu chci a potřebuji. Ovšem **svoboda je krásná, ale i velmi náročná**. Vyprávět by mohli Izraelité, když opustili otroctví Egypta a potom začali naříkat nad tím, že jim chybí ten párek, cibule, melouny a já nevím co dalšího a nyní třou bídu s nouzí v tom strašném pouštním prostředí. **Nedokázali se radovat z toho, že jsou svobodnými lidmi** a ne otroky. Vzpomínali na ten plný hrnec. Je to jako kdyby někdo byl, promiňte mi to, „králíkem v kleci“, kde vše dostane člověk pod nos. Je to pohodlnější, i když ten králík nemůže vůbec nikam, kromě toho jednoho metru čtverečního. V lese nebo někde na louce je úplně něco jiného hledat si potravu a hlídat si bezpečí sám. **Svoboda dává člověku důstojnost skrze odpovědnost**. Já už pak nemůžu své úspěchy nebo neúspěchy svádět na někoho druhého, protože se stávám životně dospělým. V pomyslném lese svobody není jenom dobro a krása, ale také **nebezpečí**. To můžeme vnímat právě v této rozjitřené době ve které jsme.

Věřme, že každému z nás občas přijde do srdce a na mysl úzkost z toho, co se právě teď děje. A jak to před těmi dvaceti lety vypadalo tak krásně optimisticky a stabilně a teď se leccos rozpadá. V jednom časopise jsem četl od egyptologa Miroslava Bárty v jednom rozhovoru takovou zajímavou, ale naprosto jasnou myšlenku. Když popisuje krizi Evropy: **„Civilizace, které vytvořily náboženské systémy, vydržely velmi dlouho. Civilizace, které stojí na alespoň na nějakých hodnotách - pokud společenství sdílí nějaký systém hodnot, identifikuje se s nimi a je ochotno třeba za ně bojovat, má mnohem větší šanci na přežití.“** A to je právě výzva do naší doby. My jsme se z té klece dostali do svobodného lesa a možná se nám po té kleci stýská. Po tom černobílém „**bezpečí**“ **pod ochranou bezpečnosti**. Nesmíme si nechat vzít svobodu proto, že tamto bylo pohodlnější. Jak to Jan Zahradníček napsal v té básni dál? Mimochodem jí napsal v roce 1949, v době více než náročné, je tak aktuální i dnes: **"Do bahna zapadáme -- divoštství námi lomcuje -- a ty -- protože kal k tobě nedostříkl -- vidíš nejlíp naše naprosté pošpinění -- Anežko, ty máš soucit s naší odpornou neochotou -- kříž nésti -- oroduj za nás - Dny sv. Rufa**

se nepřestávají vracet -- časy braniborské plundrují tuto zem -- a husí kůže nám naskakuje -- v předvečer nové hrůzy -- Anežko, oroduj za nás...." Je fakt, že žijeme v době, kterou nazýváme krizovou, a taky tušíme, že její řešení nebude jen v politice, protože jakou má životnost politik v demokracii? Sotva na jedno volební období. Nebude jen v technice či technologii, ani v kariéře a penězích? Sám na sobě vidím, jak podléhám shonu a stresu, který mi bere čas na modlitbu a já si ho nesmím nechat brát. A tak tuším a tušíme to všichni, že jestli existuje řešení pro tuto dobu, tak je to řešení v **návratu k Bohu !!!!** Pro Vysočinu, naši celou naši zemi, pro Evropu, pro celý svět. **V tom, v Bohu vidím skutečné řešení**. Kdysi na počátku 90 let jeden politik pořádl mluvil o transformaci ekonomiky a že se tím vše vyřeší. Oponoval mu kardinál Vlk: „Je třeba **transformace srdce**.“ Ten politik to vůbec nechtěl pochopit, nebylo to příliš rádo slyšeno. Trh vše nevyřeší a když se nyní máme dobře ale vnitřně na sobě nepracujeme, spějeme k tomu, že můžeme ztratit i to co jsme získali vnějšího. Ježíš Kristus žil v době podobné, kdy se čekalo na nějakého mesiáše, který vyřeší hlad, nemoci, okupanty, společenské, i osobní problémy a že pak nastane ráj, když je nasytí, když vyřeší jejich bolesti. Když Ježíš udělal zázrak rozmnožení chleba – tak ho chtěli ho udělat králem. Nepochopili ho. A on? Odchází. Jde se celou noc modlit. Zmizí a objeví se nad ránem, když se situace zklidnila. A to je odpověď na tehdejší i na dnešní očekávání. **Ježíš nepřišel založit si léčebnu nebo automat na chleba zdarma**. Nebo na cokoli bez práce. On **přišel dát svobodu ducha, svobodu od hříchu, otevřenost Bohu** a ne sobě....protože **vnější svoboda bez vnitřní čistoty a pokoje je k ničemu**. A jestli mám v sobě pokoj Kristův, žádná totalita nám tuhle svobodu vzít nemůže. Asi před pěti lety jsem měl možnost dostat se do Iránu a měl jsem možnost mluvit s místním arcibiskupem. On mi popisoval, že je tam už desítky let a prožil tam všechno možné, kdy ještě Církev v té muslimské zemi byla ještě jakž takž svobodná. Od té doby se jejich svoboda snížila na desetinu. Řekl mi: „Máme svázané ruce, ale byli jsme před imámy a budeme i po nich.“ Jinak řečeno, byli jsme před těmi muslimskými duchovními a budeme i po nich. Řekl to arcibiskup a zároveň člověk pokorný, který nám tam k večeri uvařil špagety, jako pravý Ital a povídal si s námi jako kněz s dalšími kněžími. Člověk, který si byl zároveň vědom toho, že tak málo může a přece jen **slouží někomu**, pro něhož staletí a tisíciletí vcelku nic neznamenají. To znamená, když máme někdy pocit, že bychom tak chtěli něco dobrého prosadit a ono to nejde – **Všeho do času a Pán Bůh na věky**. Žijeme v době, která tedy čeká na nějaký posun k něčemu nadějnějšímu a lepšímu. Rozhodně nemůžeme čekat se založeným a rukama a zkusme se vrátit k příkladu svaté Anežky. Jak to bylo v - té vstupní modlitbě: **„Nelpět na věcech pomíjejících, abychom dosáhli slávy věčné**. Nejde o to - teď vše rozdat a jít bydlet pod most. Spíš jde o to mít svůj život dobře srovnaný. Co je na prvním místě v mém životě? Bůh? Pak mu dejme mu přiměřený prostor a čas, a nelpěme na ničem, kromě Boha. V tom je obrovská, **neuvěřitelná svoboda**. I kdybych přišel o majetek nebo vztah. Kdyby mi Pán Bůh něco vzal nebo dal, to co je těžké. **Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, Jméno Boží budiž pochváleno**. Jaká svoboda vyznívá z Jobových slov. Všechno je v Božích rukou. Jednou mu patřím, takže to, co mám, je v podstatě Boží a na straně druhé čeho se bát? **Je - li Bůh s námi, kdo proti nám?** Já si vždycky myslím, že snad nejtěžší myšlenka naší víry spočívá v jednoduchém faktu: **Bůh je všemohoucí, ví o nás všechno a miluje nás víc, než my sami sebe**. **Když si tohle dáme do hromady – tak čeho se chceme bát?** Tohle svědectví svobody a pokoje, které může oslovit dnešní svět – tahle důvěra v Boha. A potom důvěra v Boha vyjádřená v milosrdné lásce vůči druhým. A zase v tom můžeme vidět příklad svaté Anežky, která se nejenom zřekla bohatství, ale taky své schopnosti využila pro službu druhým. Ono nestačí jen krásné řeči, ale také praxe. **Láska se pozná ze skutků**. Jeden kamarád na vojně, který se přibližoval ke křesťanské víře, mi říkal, když viděl nás dva křesťany, jak se dohadujeme a nemůžeme se v něčem dohodnout: „Víš ta víra je pěkná teorie, ale zdá se mi, že to není uskutečnitelné v praxi.“ Tehdy jsem se zastyděl a řekl si – chci ho přivést k Pánu Bohu a dávám mu **špatný příklad**. Bohu díky ten názor později změnil a trochu se k Bohu přimknu. Lidé dneska **neposlouchají, ale koukají**. Neposlouchají naše řeči, ale dívají se jak žijeme, co děláme. Potom je to jen otázka času, kdy na lásku odpoví láskou. Každý touží být milován. Všichni po tom toužíme. Máme v ruce nádherné poklady víry, smyslu života a důvěry v Boží lásku. Svět to hledá. A my to můžeme nabídnout. – jak modlitbou tak nevtíravým svědectvím a umanutou láskou. **Kéž svatá Anežka a Panna Maria, Matka lásky jsou nám v tom inspirací a pomocí. Amen.**

Po zaplacení autobusů a nutné režie a na pro Betlém nenarozených v hradecké diecézi jsme poslali **3 633 Kč**. Pán Bůh zaplat'. Poděkování patří P. Josefovi a všem farníkům z Bystrého, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na úmysly poutí NJ.**

Představení hlavního celebranta NJ v Olešnici, kterým je profesor Mons. Ladislav Tichý, Th.D. vedoucí katedry biblických věd CMTF UP Olomouc, kanovník Metropolitní kapituly u sv. Václava v Olomouci: Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působiště:

Narodil jsem se v roce 1948 v Olešnici na Moravě, kde jsem také prožil svoje dětství. V roce 1967 jsem maturoval na Střední zemědělské technické škole oboru mechanizačního v Ivančicích. Tam jsem studoval, protože když jsem vycházel základní školu, bylo řečeno, že dostanu doporučení jen na zemědělskou školu. Ovšem musím přiznat, že jsem se s určitou protekcí dostal na technicky zaměřenou školu a technické věci mi také nebyly cizí. Potom jsem rok studoval na strojní fakultě VUT v Brně. Ale v roce 1968 jsem vstoupil do kněžského semináře v Olomouci a studoval teologii. Roku 1973 jsem byl vysvěcen na kněze. Nastoupil jsem jako kaplan v Křížanově, ale to bylo jen do konce září, protože od října jsem šel na dva roky na vojnu. Po vojně jsem byl od podzimu r. 1975 rok kaplanem na Starém Brně. Potom jsem byl rok a čtvrt kaplanem u sv. Martina v Třebíči. V lednu 1978 jsem odešel do kněžského semináře v Litoměřicích jako prefekt (vlastně spirituál prvního ročníku). Od r. 1980 jsem pak působil na tamější bohoslovecké fakultě. Nejprve jsem učil latinu, ale potom také předměty z biblických věd. Po dosažení doktorátu v r. 1984 jsem (stále kromě latiny) přednášel úvodní kurz z Nového zákona. V roce 1990 jsem na žádost olomouckého arcibiskupa F. Vaňáka odešel do Olomouce na obnovenou teologickou fakultu. Vyučujících byl skutečný nedostatek, tak jsem to pokládal za svou povinnost. Měl jsem na Olomouc také velmi dobré vzpomínky ze svého studia a života v kněžském semináři. V letech 1991 až 1997 jsem na olomoucké fakultě působil dokonce jako děkan. Až dodnes jsem ve funkci vedoucího katedry biblických věd a přednáším exegezi Nového zákona.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Svými rodičům vděčím za výchovu. Od nejútlejšího věku mě učili rozpoznávat dobro a zlo a vedli k tomu, že je třeba konat dobro. S tím souvisela samozřejmě náboženská výchova. Rodiče mě učili jako velmi malého dělat kříž a modlit se a potom vedli k tomu, abych si plnil svoje náboženské povinnosti. Necítil jsem to jako žádný nátlak, protože rodiče představovali v náboženské oblasti věrohodnou autoritu.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Ať vzpomínám usilovně, nemohu si vzpomenout na žádnou velkou událost nebo nějaký „impuls“, který by mě přivedl k myšlence stát se knězem, leda to, o čem jsem už hovořil. Už asi od prvních let školní docházky jsem se setkával s myšlenkou, jak je důležité ukazovat lidem, jak mají správně žít. Toto poslání bylo pro mne spojeno s povoláním kněze. Dnes bych řekl, že v tom bylo působení Ducha Svatého. Napadaly mě jistě představy i o jiných zajímavých povoláních, ale myšlenka o povolání kněze mě úplně neopustila. Je asi dobré uvádět fakta. Faktem je, že po vychození základní školy jsem se o prázdninách začal učit latinsky. Také jsem sledoval život církve (probíhal tehdy II. vatikánský koncil) prostřednictvím Vatikánského rozhlasu, a to nejen v českém vysílání, ale i sledováním přímých přenosů událostí v Římě (dost pravidelně od korunovace Pavla VI. v roce 1963). Někdy v březnu 1966 jsem se začal také učit italsky, a to především proto, abych mohl přímo sledovat promluvy a homilie Pavla VI. (nyní už blahoslaveného). Měl velmi procitěný přednes. Co jsem studoval, nebylo logickou přípravou na kněžství. Přímou cestu jsem neviděl. Začal jsem se pravidelně modlit za uskutečnění povolání. To myslím trvalo asi rok, když přišel rok 1968, který otevřel cestu k bezprostřední přípravě na kněžství, takže jsem měl dojem, že rok šedesátý osmý přišel kvůli mně.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Jak je možné poznat z předcházející odpovědi, můj obraz kněze nebyl dán setkáním s jedním knězem. Tak nemohu uvést jednu postavu, kterou bych se snažil napodobovat. To by asi nebylo také nejlepší, protože každý je trochu jiný a musí se snažit využít svoje schopnosti. Ale povzbuzením pro mne byla setkání s kněžími, u nichž jsem viděl, co dobrého je možné udělat. Jistě jsem se také setkal s negativními příklady, nebo spíše o nich slyšel. Ale to ve mně naopak posilovalo přesvědčení, že právě dobrých kněží je tolik zapotřebí. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Nejdůležitější samozřejmě je to, aby se kněz snažil být knězem na sto procent, ne na půl nebo ani jen ne na 90 procent. A

toto plně odevzdání se do služby Kristu a církvi je tím, co dává kněžskému povolání jeho krásu. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Tím základním a vlastně hlavním požadavkem pro podpoření a růst víry je to, aby člověk svou víru skutečně žil. I zde platí, že příklady táhnou. K správnému životu víry patří samozřejmě i to, že se člověk zajímá o potřeby druhých, že jim dovede poradit a pomoci. Ovšem přílišné vnučování se může i uškodit a odradit. I tady se musí uplatnit, že rozhodující je víra, která se projevuje láskou (srov. Gal 5,6). Jen tato víra může získat druhé. **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na NJ v Olešnici?** Přeji si, aby to, co zbude po uhrazení nákladů na dopravu, bylo dáno jako příspěvek ve prospěch početnějších rodin. Takové rodiny je třeba podporovat, protože početnější rodina dává dětem lepší předpoklady pro výchovu a pro jejich vybavenost do života. Já mám pouze jednu (starší) sestru. Ale i moje zkušenost přímo klade otázku, jak by vypadala moje životní cesta, kdybych neměl žádné sourozence. Možná bych byl úplně někde jinde. Ve společenství s dalšími sourozenci se děti učí vzájemné pomoci a solidaritě. Starší sourozenci mohou být vzorem a oporou pro ty mladší. Negativní příklady, které jistě také existují, nemohou zastínit tuto kladnou perspektivu. Podpora početnějších rodin znamená v neposlední řadě také podporu rodičů, na nichž samozřejmě při výchově podstatně záleží. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Když tlačí skutečné boty, tak je třeba je vyměnit. Ale v přeneseném a duchovním smyslu je to právě to, co ještě není tak, jak by to mělo být, co konkrétně schází k plnému životu podle evangelia. Ale vědomí tohoto nedostatku je současně také motorem pro cestu vpřed. **Na co se nejvíc těšíte?** Kdo žije pro Krista, nemůže se těšit na nic většího než na to, že dosáhne cíle, že uvidí Ježíše, jak si vyprošuje v modlitbě „Zdravas, Královno“, aby mu ho ukázala Matka milosrdenství. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Nevyhrál jsem v žádné loterii, ale to by byla radost jen dočasná a možná pochybná. Pravou radost mohou udělat i malé věci, které jsou skutečně dobré. Tak mám radost z každé dobré věci, třebaže je malá. Je to třeba, když podržím někomu dveře, koho ani moc neznám, a je vidět, jak se mezilidská atmosféra hned projasnila. **Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?** Rodiny potřebují, aby se necítily samy, aby poznávaly, že se s nimi počítá, a to jak v blízkém společenství farnosti, tak i v širším společenství církve. To znamená nejprve podporu duchovní, ale podle okolností i podporu hmotnou. Já nepůsobím v duchovní správě ve farnosti, protože působím na teologické fakultě, takže nemám příležitost zasahovat přímo do pastorační rodin. V domě, kde bydlím, je v přízemí církevní mateřská škola „Ovečka“. Když třeba vycházím, sekávám se někdy s rodiči, kteří přivádějí své děti do školky. Snažím se nejen zdravit rodiče, ale také děti. Myslím, že je to důležité, protože děti tak zažívají, že nejsou na okraji a že se s nimi počítá.

Pozvánky.

Adventní duchovní obnova Římskokatolická farnost Rozsochy, Orel – jednota Rozsochy a župa Metodějova Vás srdečně zvou na jednodenní adventní duchovní obnovu, kterou povede duchovní rádce župy jáhen Ladislav Kinc. Bude v **Rozsochách v sobotu 28. listopadu 2015**. Duchovní obnova začíná sv. růžencem v 8 hodin, **mší svatou v 8, 30** hodin v kostele sv. Bartoloměje. Téma bude - Milosrdní jako otec – mimořádný Jubilejní rok Božího milosrdenství. Je dobré si s sebou vzít Písmo Sváté.

Plán poutí na rok 2016: 15. – 17. 7. – Jižní Čechy IV. - 21. – 27. 8. XVI. Pěší pouť na Velehrad, 10. 9. – XIII. Pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubička

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2016: únor - Měřín; březen – Křížanov; duben - Rad. Svratka; květen – Bohdalov; červen Bystřice; červenec – Oslavice; **srpen – Olešná;** září – Pavlov; říjen – Jámy; listopad – Budišov; prosinec – Olešnice. **Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde - .....** **Srdečně Vás zveme na 193. pouť NJ – ve středu 13. ledna 2019 v 17 hodin do Velkého Meziříčí, hlavní celebrant – P. Mgr. Vladimír Záleský, farář ve Žďáře nad Sázavou II a v Herálci.**

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 12. 2015. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným. Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní sít) e.mailkinc@biskupstvi.cz Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.rovecne.farnost.cz.